

Жаснага творчэсці

«Шановна редакція! Нещодавно я подивився балет «Ромео і Джульєтта» у Театрі опери і балету УРСР імені Т. Г. Шевченка. Особливо вразив мене Ромео у виконанні В. Рибія. Чи не змогли б ви розповісти про творчість цього артиста?

І. Бойко, водій».

ЙОГО НЕВГАМОВНИЙ РОМЕО

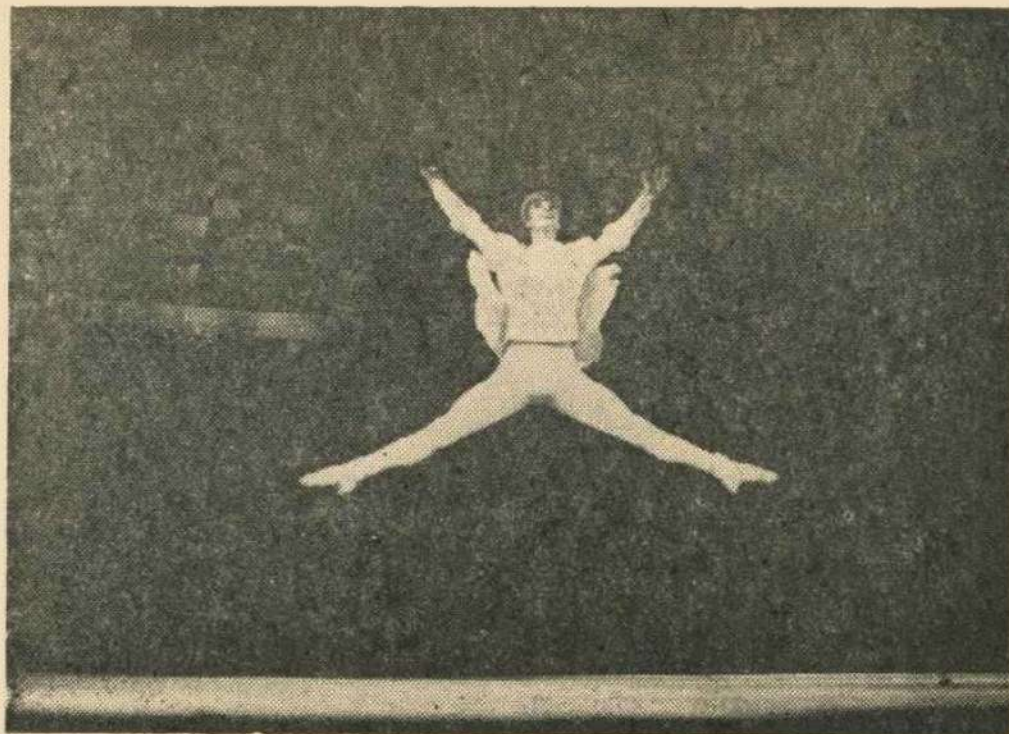
Перша роль Віктора Рибія в Державному академічному театрі опери і балету УРСР ім. Т. Г. Шевченка, куди він прийшов після роботи в Ленінградському академічному Малому театрі, була романтичною — Еспадо в «Дон Кіхоті» Л. Мінкуса. Готуючись до прем'єри, соліст пригадав усе, що знав про іспанські наспіви й танцювальні рухи. Зупинився на синтезі фарруки і каньї, поєднавши танці мужності й хоробрості з тонкою імпровізацією. Оплески глядачів переконали, що вибір був вдалий. У театрі також визнали: трупа поповнилася перспективним виконавцем. Це було чотири роки тому.

А невдовзі глядачі вітали соліста з новою удачею — партією Ротбарда в «Лебединому озері» П. Чайковського.

Згодом молодий соліст створив й інші образи — Фархада у «Легенді про кохання», Франца в «Голубому Дунаї», Лимона в балеті для дітей «Чіполліно». Та найулюбленішою стала партія Ромео. Цією партією йому вдалося утвердити свої акторські можливості і своє танцювальне амплуа — створювати образи, в яких тонкий ліризм поєднується з виразною пластичністю і точністю характерного танцю. А саме цього вимагає сьогоднішній балетний спектакль. Для київського глядача то була подвійна прем'єра: балет засвідчив багатоплановість світобачення талановитого балетмейстера, якому відразу вдалося розкрити творчі індивідуальності багатьох молодих артистів. Серед них особливо виділялися виконавці головних партій — Л. Сморгачова (Джульєтта), В. Рибій (Ромео) та В. Литвинов (Тібальт).

Відтоді ось уже четвертий сезон з незмінним успіхом іде на сцені столичного театру цей балет. На рахунок Віктора понад двадцять спек-

такліє. Щоразу в його інтерпретації до нас приходить негамовний, стрімкий і чесний Ромео, для якого немає середини: кохати так до останнього подиху, кидатися в бій за полеглою друга — без страху, вірити в силу кохання — то одним помахом відкинути жорстокість давньої ворожнечі. Особливо переконливим виписується образ, коли Віктор танцює з Людмилою Сморгачовою. Йому вдається донести до глядачів невичерпну палітру почуттів юного героя: і хлоп'ячу сором'язливість, і юначу безпосередність, і чоловічу гідність, і ще чимало нюансів складного й багатогранного образу.

У трактуванні Рибія закоханий Ромео — бунтар, що виступає проти жорстоких традицій, сміливо й гордо несе своє глибоке почуття до Джульєтти. Актор показує свого героя в розвитку. Танцювальний малюнок образу — імпульсивний: повільний та ліричний, притаманний класиці танок, змінюється стрімкими злетами, складними жете, точними стрибками.

За визнанням артиста, в пошуках пластичного вирішення партії йому дуже допоміг живопис, яким він захоплюється з дитинства і якому від-

дає тепер кожна вільну хвилину. «Танець і образотворче мистецтво доповнюють одне одного в моєму житті», — говорить Віктор. Трій, хто бачив його картини, звичайно, міг би посперечатися з автором відносно деяких особливостей його творчої манери. Але безперечно одне — і тут артист уміє передати притаманне саме йому бачення світу, свої глибоко особисті враження, думки.

Балет «Ромео і Джульєтта» С. Прокоф'єва у постановці заслуженого діяча мистецтв УРСР Анатолія Шекери чарує численних шанувальників хореографії глибиною, щирістю почуттів. І велика заслуга в цьому виконавця партії Ромео заслуженого артиста УРСР Віктора Рибія.

Доробок артиста не вичерпується названими вище партіями. Він танцює у багатьох спектаклях, які йдуть на сцені театру. І, зокрема, Абдерахмана в «Раймонді» О. Глазунова, Короля мишей у «Щелкунчику», Флера де Пуа у «Сплячій красуні» П. Чайковського, Нуралі в «Бахчисарайському фонтані» Б. Асаф'єва, працює над партією Князя в балеті «Лілея» К. Данькевича, прем'єра якого нещодавно відбулася.

І. ЛЕПША